

မြန်မာ့စာပေ
အကယ်ဒမီ

ကျွန်ုပ်

မင်း : မရှိရင်

ကိုယ့်ဘဝမရှိ

DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

"နေ့သစ် ပြန်ရောက်နေပြီ အဘွား"

"ဘာ၊ သူက အဘွားဆီကို အရင် တန်းမလာဘဲနဲ့ ဘယ်ကို ပင်နေတာလဲ"

"သူ့အမေကို ပင်တွေ့ပြီးမှ လာမှာ ပေါ့ အဘွားရယ်၊ အဘွားထက် သူ့အမေက သူ့အတွက်အရေးကြီးတာ အဘွား အသိဆုံးပဲ ဥစ္စာ"

ဒေါ်တင်မျိုးနွယ် မျက်နှာ တည်တင်းမှုန်မှိုင်းသွားသည်။ ။ နေ့သစ်ဦးဆိုတာ မြေးဦးမို့ သားငယ်က မွေးသော ဖုန်းသက်ပိုင်ထက် အချစ်ပိုရပါသည်။ ။ ငယ်စဉ်တည်းက မိမိရင်ခွင်မှာ ပွေ့ပိုက်ပြီး တယုတယ မွေးမြူခဲ့တာ။

"အဘွား"

"ဟင်"

"စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလား"

"အင်း စိတ်တော့မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မြေးက ငါ့ဆီပဲ လာမှာ ပါ၊ သူ့အမေက ဘယ်လိုမိန်းမလဲဆိုတာ သူသိပါတယ်"

"သူ့အမေကြောင့် အဘွားကို ခွဲထားခဲ့ပြီး အဝေးကြီးကို ထွက်သွားခဲ့တာ ခုနစ်နှစ်ကျော်ပြီနော် အဘွား"

ဖုန်းသက်ပိုင် ဘာကိုပြောချင်တာလဲ ဒေါ်တင်မျိုးနွယ် သိပါသည်။ ။

နေ့သစ်အမေကို ဒေါ်တင်မျိုးနွယ် အိမ်ပေါ်ကနေ မောင်းချလိုက်လို့ နေ့သစ်ဦး နိုင်ငံခြားကို အ လုပ်သွားလုပ်ဖို့ ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ခဲ့တာ။

"ကျွန်တော် ကျောင်းဆက်မတက်ချင်တော့ဘူး အဘွား၊ ဟိုမှာ ပဲ အ လုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ကျောင်းဆက်တက်ဖြစ်ချင် တက်မယ်"

"မြေးရယ်၊ ဒီမှာ အဘွားက လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံအောင် ထားပေး တာပဲ၊ အဝေးကြီးမှာ အလုပ် သွားလုပ်ပြီး ကျောင်းတက်ရမှာ လား၊ ပ ညာက ဆယ်တန်းအောင်ရုံပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဘွဲ့ရပြီးမှ ဘွဲ့လွန်လေး ဘာ လေး တက်ချင်လို့ ဆို ဟုတ်သေးတယ်၊ နောက် သုံးလေးနှစ်မှ "

"အသက်အရွယ် ငယ်တာနဲ့ အသိဉာဏ် ရင့်ကျက်တာ တခြားစီပါ အ ဘွား၊ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထိန်းကျောင်းနိုင်ပါတယ်၊ ငယ်ငယ်တည်းက အဘွား ရွှေဆိုင်ကို ဝါသနာ မပါဘူး၊ မက်လည်း မမ က်ဘူး၊ ကျွန်တော် လိုချင်တာ မိသားစု နွေးထွေးမှုပါ"

"မြေးအမေကို အိမ်ပေါ်က နှင်ချလိုက်လို့ လား၊ မြေးအဖေ အဘွားရဲ့ သားက ဘယ်သူ့ကြောင့် သေရတာလဲ၊ သားရော ဖေဖေကို သတ်တဲ့ မေ မေကို စိတ်မနာဘူးလား"

"အဲဒီ ကိစ္စတွေကြောင့် ကျွန်တော် ထွက်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး အဘွား၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဘွဲ့လေးတစ်ခုရဖို့ သုံးလေးနှစ်အချိန်ကို နှစ်မြှုပ်ထားချင်လို့ ပါ၊ ဘွဲ့ရရုံလေးနဲ့ အလုပ်ကောင်းကောင်း တစ်နေ ရာရဖို့ လွယ်လို့ လား၊ အလုပ်နဲ့ နီးစပ်တဲ့ ပညာရပ်ဆိုင်ရာတွေကို လေ့ လာမှ အောင်မြင်ဖို့ ဆိုတာ နီးစပ်မှာ ပါ"

"အဲလိုဆိုရင်လည်း မြေးလိုချင်တဲ့ ပညာရပ်တွေကို အဘွားက ငွေကု

နံခံပြီး သင်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ မြေးလေး ဟိုမှာ အလုပ်မလုပ်ပါနဲ့ ကွယ်"

"အဘွား တတ်နိုင်တာကို ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် လုပ်အားနဲ့ ရတဲ့ ငွေကိုပဲ ကျွန်တော် သုံးပါ့မယ်၊ အဘွားထောက်ပံ့မှုတွေ ကျွန်တော် အသုံးမပြုပါရစေနဲ့ ၊ ဒီအရွယ်ထိ အဘွားကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာတာကို ကျေးဇူးတွေ များ နေပါပြီ၊ ကျွန်တော်က အဘွားဆီက ဘာမှ မမျှော်လင့်ဘူး၊ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ပဲ ရချင်တာ"

ထိုသို့ပြောပြီး ထွက်သွားခဲ့တာ အခုဆို ခုနစ်နှစ်၊

ဒီကြားထဲမှာ ဖုန်းအဆက်အသွယ် လုပ်ချင်မှ လုပ်သလို ဒီဘက်က ဖုန်းဆက် စုံစမ်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ဖုန်းနံပါတ် အတည်တကျ မကိုင်ခဲ့ပေ။

လူအဆက်အသွယ် ရှာတော့လည်း အဆင်ပြေပါသည် ဆိုသော သတင်းလောက်သာ သိရပြီး တကယ်ကို ဖုံးဖုံးဖိဖိ သိုဝှက်နိုင်လွန်း၏။ အခု ပြန်ရောက်လာတော့ရော ဒီအဘွားဆီ ဘာကြောင့် အရင်မလာခဲ့တာလဲ ။

ခုနစ်နှစ်လောက် ဒီမြေးကို လွမ်းရင်း တမ်းတရင်း နေလာခဲ့ရတာ။

"အဘွား"

အတန်ကြာသည် အထိ ငြိမ်သက်နေသော အဘွားကို ဖုန်းသက်ပိုင် လှုပ်ခတ်ကာ ခေါ်လိုက်ရသည် ။ အဘွားက အတွေးမှ လန့်နိုးသွားသလို ဆတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်၏။

"ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ အဘွား၊ စိတ်ထိခိုက်ရင် အဘွား သွေးတိုး လာမယ်နော်၊ သွေးပေါင် တိုင်းကြည့်မှ ဖြစ်တော့မယ်"

"ရပါတယ် အဘွား ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ မင်း စာကျက်ရမှာ မဟုတ်လား၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ဟောက်(စ်) ဆင်းရဲတော့မှာ မဟုတ်လား"

"ညမှ ကြည့်လို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ သားက အဘွားကို စိတ်မချလို့ "

ဖုန်းသက်ပိုင်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကြောင့် ဒေါ်တင်မျိုးနွယ် ကြည်နူးမဆုံး ဖြစ်ရသည်။ ။ ဖုန်းသက်ပိုင်က မိမိအနားက ဘယ်မှ မခွာပေ။ မအေဖြစ်သူက ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကမှ ဆုံးပြီး သူ့အဖေ အောင်ဖုန်းကျော်က မိမိရတနာဆိုင်မှာ ဦးဆောင်၍ တာဝန်ယူပေးထားသည်။ ။

ဖုန်းသက်ပိုင်ကတော့ ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူး ငါးဘာသာနှင့် ဆေးကျောင်းတက်ခွင့် ရပြီး အခုလို ဆရာဝန် ဖြစ်ဖို့ ဟောက်(စ်) ဆင်းနေရပြီ ဖြစ်သည်။ ။

"အဘွား သွေးပေါင်ချိန်ရအောင် "

"ရပါတယ်ဆိုကွယ် အဘွား ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"နွေသစ်ကြောင့် အဘွား စိတ်ထိခိုက်သွားတာ သား သိပါတယ်၊ ကိုယ်က အသက်ကြီးပြီ ဘယ်သူ့အတွက်မှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေနဲ့ "

"အေးပါ မြေးရယ်၊ မြေးဆရာဝန်က ဂရုစိုက်လို့ အဘွား ကျန်းမာရေးက ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပါပဲ၊ ကဲ ချိန်ကြည့်၊ အဘွား သွေးပေါင် မတက်စေရဘူး"

ဖုန်းသက်ပိုင် စိတ်ကျေနပ်သွားအောင် ပြောလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တော့ တကယ် မကောင်းလှပေ။ သွေးဆိုတာ ဖြတ်တောက်ရခက်တာ အမှန်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူ့အမေ မြတ်ကေသွယ်ဆီ ဝင်နေတာပဲ ဖြစ်မှာ ။

ဘယ်လောက်တော်တဲ့ ကောင်းတဲ့ အမေမို့လို့ လဲ။

သားကြီး အောင်ဖုန်းမော် သေရတာ မြတ်ကေသွယ်ကြောင့်။

ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး မြတ်ကေသွယ်။

★

အခန်း (၂)

ဒေါ်မြတ်ကေသွယ် ဒီနေ့ ဝမ်းသာမဆုံး ကြည်နူးမဆုံး ဖြစ်နေမိသည်

။

သားက မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မိမိဆီကို အရင် ရောက်လာခဲ့သည် မဟုတ်လား၊ ထိုသို့ မိမိဆီ လာတွေ့လိမ့်မည်ဟု ထင်မထားပါ။

နိုင်ငံခြားသွားတုန်းကတောင် အသိပေးခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။

"သားလေး ထမင်းစားလိုက်ဦးနော်၊ သားလာမယ်မှန်း မသိလို့ ရှိတာလေးနဲ့ ပဲ ပြင်ဆင်လိုက်ရတယ်"

"ကျွန်တော် ထမင်းစားချင်လို့ ဝင်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဘွားဆီ ရောက်ပြီးရင် မေမေ့ဆီ ဘယ်တော့မှ သွားခိုင်းတော့မှာ မဟုတ်လို့ "

"သား အဘွားကြောင့် သားလည်း မေမေ့ကို စိတ်နာနေခဲ့တာလား၊ သား အပေါ် စွပ်စွဲမှုတွေကြောင့်"

"ပြဿနာဆိုတာ ဖန်တီးတဲ့ သူရှိလို့ ပြစ်မှုအသေးအကြီး ဖြစ်သွားကြတာပါ မေမေ၊ မေမေသာ ဘာမှ မဟုတ်ခဲ့ရင် ဒီလို ပြဿနာတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါ့မလား"

"အဲဒီအကြောင်းတွေ သားနားလည်အောင် ရှင်းပြရင် သား အဖေလို ဆင်ခြေပေးတယ်လို့ အပြစ်တင်ဦးမှာ လား"

"ကျွန်တော် ဘာမှ မသိချင်ပါဘူး မေမေ၊ အခု လာတွေ့တာ ဟိုမှာ မေမေ့ကို သတိရခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ ရှိလို့ ပါ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေ စွပ်စွဲခဲ့တဲ့ ဟို လူနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာမျိုးလည်း မရှိလို့ "

"သားရယ်"

ဒေါ်မြတ်ကေသွယ် ရင်မှာ နင့်သီးထိခိုက်သွားရသည် ။ သား ဒီလို ခံ စားနေရတာကိုလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။

ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေ ဖြစ်သွားရတာလည်း ဆိုတာ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် အိပ်မက်လို ဖြစ်နေခဲ့သည် ။ မိမိဘဝရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ပျက်စီးအောင် လုပ်ခဲ့သူက ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းရှင် ကိုအောင်မင်း။

"အောင်ဖုန်းမော်နဲ့ က သူငယ်ချင်းဆိုတော့ သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိတယ်၊ အပြင်မှာ အေးတိအေးစက်နဲ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ နေတတ်တယ် ဆိုပေမယ့် မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်ရင် လူပျိုကတည်းက သူ ဇရိုတယ်ဗျ၊ အခု မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ငြိနေတယ်"

"ရှင်"

"ကျွန်တော် ပြောတာ မယုံရင် စုံစမ်းကြည့်ပါ"

"အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်ရတဲ့ ကျွန်မက သူ ဘယ်နေရာမှာ ဘာ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် သိမှာ လဲ"

"ကျွန်တော် အားလုံးသိနေတာပဲ၊ မကေသွယ် သိချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါ့မယ်၊ အောင်ဖုန်းမော် ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေမယ်ဆိုတာ ဖုန်းအဆက်အသွယ် လုပ်မယ်လေ၊ တစ်ခုရှိတာက အဲလို ကျွန်တော် စုံစမ်းပေးမှာ ကို သူ့အမေနဲ့ အောင်ဖုန်းမော် မသိဖို့ ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မကေသွယ်ကို သနား စာနာမိလို့ သတိပေးတာ ဆိုပေမယ့် အောင်

ဖုန်းမော်နဲ့ က သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်တယ်၊ ဒေါ်တင်မျိုးနွယ်ကလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် ကျေးဇူးရှိတယ်၊ စောင့်ရှောက်မှု ရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ပြဿနာ ကျွန်တော့်ကြောင့် ပေါ်သွားတယ် ဆိုပြီး အပြစ်မဖြစ်ချင်ဘူး။"

ပြောခဲ့တုန်းက စားမဝင်အိပ်မပျော်နှင့် စိတ်တွေ ချောက်ချားထိခိုက် ခဲ့ရသည် ။ ဒီယောက်ျားကို အချစ်တစ်ခုတည်းနှင့် တစ်ဘဝလုံး ပုံအပ်ခဲ့ တာပါ။

ယောက္ခမရဲ့ ငြိုငြင်မှု၊ မကြည်ဖြူမှု၊ မလိုလားမှုတွေကို အံ့ကြိတ်တင်းခံရင်း သူတစ်မျက်နှာ တစ်ရွာ ထင်ပြီး အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်ဘဲ ပေးဆပ်ခဲ့တာ၊ ဘာကြောင့် မိမိမျက်နှာကို မထောက်ထားဘဲ ဖောက်ပြားခဲ့ရတာပါလဲ။

"ကျွန်မ ဒီကိစ္စကို အတိအကျ သိချင်တယ်၊ ကျွန်မ သူ့ကို ချစ်လွန်းလို့ ပေးဆပ် သည်းခံခဲ့တာ အလကားတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ကိုအောင်မင်း၊ သူ ဒီလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ကျွန်မ လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ကျွန်မကို ကူ ညီပါ၊ သတင်းတစ်ခုခုသိရရင် ကျွန်မကို ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားပါ နော်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပြောပါ၊ သူ့ကို လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းမိနိုင်မယ်ဆိုရင် အိမ်ကနေ ကျွန်မ ခိုးထွက်လာခဲ့ပါ့မယ်"

ဒီကိစ္စကို စုံစမ်းဖို့ အတွက် မိမိ စွန့်စားခဲ့ရသည် ဆိုက မမှားပေ။ ဒေါ် တင်မျိုးနွယ်နှင့် အောင်ဖုန်းမော် မသိအောင် တိတ်တဆိတ် ကိုအောင်မ င်းနှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်၍ အပြင်မှာ ခဏ ခဏ တွေ့ဆုံဖြစ်သည် ။ မသိနိုးနား ဖုန်းဆက်၍ ရင်ဖွင့်ခဲ့ဖူးသည့် အခါမျိုးတွေလည်း ရှိ၏။

ခံစားရတာ ရင်နဲ့ မဆံ့တော့တာကြောင့်ပင်။

"ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်"

"ဟင်"

ရုတ်ခနဲထရပ်ရင်း ပြောလိုက်သော အသံကြောင့် အတွေးစတွေ ပြတ်၍ အထိတ်တလန့်ပင် ဖြစ်သွားရ၏။ မစားမသောက်ဘဲ ထားသည့် ထမင်းပွဲက ဒီအတိုင်း အေးစက်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

"ထမင်းလေးတော့ စားပြီးမှ သွားပါလား သားရယ်၊ မေမေက သားစားစေချင်လို့ ကပျာကယာ ဟင်းနွေးပြီး ပြင်ကျွေးတာပါ၊ သား အဘွား သူဌေးမကြီးလိုတော့ ဟင်းကောင်းကောင်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာတော့ မရှိဘူးပေါ့"

"ဟင်းကောင်းစားရမှ စိတ်ချမ်းသာရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ ဒါကို အဆင့်အတန်းလို့ လည်း မခေါ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမှ မိသားစု ယုံကြည်မှုရပြီး အိမ်ထောင်ရေး သာယာတာမျိုးပါ"

"သားရယ် မေမေ့ကို စကားနာတွေ မထိုးပါနဲ့ ၊ ဒီအပြစ် ကျူးလွန်ပါတယ်လို့ လူအများ ဝိုင်းပြီး စွပ်စွဲကြပေမယ့် မေမေ စိတ်အရင်းခံနဲ့ ပြစ်မှားမိတာ မရှိပါဘူး၊ ဒါကို သားအဖေ မယုံဘူး၊ သား အဘွားကလည်း မယုံဘူး၊ ဖုန်းသက်ပိုင်တို့ မိသားစုကလည်း မယုံကြဘူး၊ သားကပါ မေမေ ဘာပြောပြော မယုံနိုင်ဘူးဆိုတော့ မေမေ ပိုပြီး စိတ်ထိခိုက်ရပါတယ်"

"ဖေဖေသေတော့ မေမေ မျက်ရည်မကျခဲ့ဘူးနော်"

"ငိုစရာ မျက်ရည်တွေ ကုန်ခန်းသွားခဲ့လို့ ပါ သားရယ်၊ သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတည်းက ငိုခဲ့ရတဲ့ အဲဒီ မျက်ရည်တွေက အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်လိုမှ ညစ်ထုတ်လို့ မရအောင် မကျန်တော့လို့ ပါ၊ မေမေ သစ္စာတရားကြောင့် ခန်းခြောက်သွားခဲ့တာလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

နေ့သစ်ဦး နာကျင်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။ ဖေဖေကို သိပ်ချစ်လို့ တစ်
ဘဝလုံး ပုံအုပ်ခဲ့ပါသည် ဆိုသော မေမေ၊ ဖေဖေ သေသောအချိန်မှာ မျ
က်ရည်တောင် မကျခဲ့တာ အံ့ဩဖို့ မကောင်းဘူးလား။

"လင်ငယ်နဲ့ အတူနေရမှာ သေချာသွားပြီဆိုတော့ လင်ကြီးသေတာ
ဘယ်မျက်ရည် ကျပါတော့မလဲ၊ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီးတော့တောင် ဝမ်း
သာနေဦးမှာ ၊ ဒီမှာ မိကေသွယ်၊ ညည်း ငါ့သားကို သတ်တာ၊ ငါ့သား
သေရတာ ညည်းကြောင့်၊ ညည်း အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်ပြီး မိသား
စုကို ဂရုမစိုက်တော့လို့ ငါ့သား စိတ်ကျရောဂါ ရသွားတာ၊ အရှက်လွန်
စိတ်ထိခိုက်ပြီး သေတာ၊ ညည်း ငါ့အိမ်ပေါ်က ဆင်း၊ ညည်းမျက်နှာ မမြ
င်ချင်ဘူး၊ ခု ဆင်းသွား"

အဘွားရဲ့ ပေါက်ကွဲမှုတွေ အခုထိ ပြန်ကြားယောင်သည်။ ။ အဲဒီအချိ
န်က သူ ဆယ်တန်း ဖြေပြီးစအရွယ်၊ ရှက်တတ်၊ ဝမ်းနည်း၊ နာကျင် ခံ
စားတတ်သည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင်က မေမေ့ကို မေးငေါ့အထင်သေးသော
မျက်လုံးတွေကို သူ ရင်မဆိုင်ရဲပေ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မော်မကြည့်ရဲဘဲ သိမ်
ငယ်စွာ နေခဲ့မိတာ။

"အဲဒီတုန်းက မေမေသာ မူမှန်ခဲ့ရင် အားလုံးကို ဖြေရှင်းမှာ ပဲလို့ ကျ
ွန်တော် ထင်ခဲ့တယ်၊ အပြစ်ကို ဝန်ခံသလို မေမေ ရှောင်ထွက်သွားတော့
ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်မဆိုင်ရဲခဲ့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် နိုင်ငံခြားကို ထွ
က်သွားခဲ့တာ၊ အဲဒီ အချိန်တုန်းက အရွယ်ရောက်နေတဲ့ သား တစ်ယော
က်ရင်ထဲ ဘယ်လို ခံစားရမယ်ဆိုတာ မေမေ မတွေးခဲ့ဘူး မဟုတ်လား"

"မတွေးဘဲ နေပုံ၊မလား သားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မေမေ့ကို
မယုံကြည်ဘူး၊ ဖြေရှင်းခွင့် မပေးကြဘူးလေ သားရယ်၊ သား အဘွားက
သားကို မေမေ့လို ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်တဲ့ စာရိတ္တတွေ ကူးစက်မှာ စိုး

လို့ ဆိုပြီး သားနဲ့ တောင် စကားပြောခွင့် အတူနေခွင့် ပေးလို့ လား၊ မေ
မေ ရင်နာနာနဲ့ ထားရစ်ခဲ့ရတာပါ။ သားကို မချစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခွဲနိုင်
လို့ ဥပေက္ခာ ပြုခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်"

မေမေ့ ငိုရှိုက်သံကို ကြားတော့ ရင်ထဲ မကောင်းလှပေ။ ဟိုအရင်တ
ည်းက မေမေ့ကို မကြည်ဖြူကြတာ မသိလို့ မှ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်အိမ်လုံး
ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စ အလုပ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းအောင်လုပ်လုပ် ဘ
ယ်သူမှ သနားညှာတာစိတ်နှင့် အကောင်း မမြင်ကြတာ။

ထိုအချိန်တွေက မေမေ့ကို သူ သနားခဲ့သည် ။ ဘွားဘွားတို့ ကွယ်ရာ
မှာ မေမေ့ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ မေမေ
အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်သည့် အချိန်မှာ တော့။

"ဟိုလူရဲ့ ဖြောင့်ချက်ရပြီးမှ ဘယ်သူက ယုံကြည်ပေးမှာ လဲ၊ မေမေ
ကိုယ်တိုင်ကရော ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းနိုင်ခဲ့လို့ လား"

"အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်သူမှ အရေးတယူ မျက်နှာသာပေး မခံရလို့ မှ
န်းကျပ် ပိတ်လှောင်ပြီး ဝေဒနာရတဲ့ အချိန်မှာ အဲဒီလူရဲ့ ဖေးမဖျောင်းဖျ
မှုတွေကြောင့် စိတ်သက်သာရာရခဲ့တယ်ဆိုတာ မေမေ ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါ
ပါပဲ၊ ဒီထက် သူ့အပေါ် စိတ်ခံစားမှု မပေါ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကို သူက ဘယ်လို
နားလည်ပြီး ဝန်ခံလိုက်တယ်ဆိုတာ ခုချိန်ထိ မေမေ နားမလည်နိုင်ပါ
ဘူး သားရယ်"

"သူစိမ်းယောက်ျားက သူခေါ်တိုင်း ချိန်းတိုင်း လွယ်လွယ် သွားလာ
တွေ့နေတဲ့ မိန်းမကို သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေလို့ လင်ယောက်ျားအပေါ် သ
စ္စာဖောက်ချင်လို့ သာယာမှု ရှာချင်လို့ လို့ တွေးတာ မှားနိုင်မလား မေမေ
၊ အများ အမြင်မှာ လည်း အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်ပြီး အပျော်ရှာတာ
ပဲလို့ ယူဆသွားနိုင်တဲ့ သက်သေတွေ ခိုင်လုံနေမှ တော့ အပြစ်မရှိပါဘူး

လို့ မေမေ ငြင်းဆန်နေလို့ ရပါဦးမလား"

အဲဒီလိုဖြစ်တာ သားဖေဖေ အငယ်အနှောင်းထားတာ စုံစမ်းချင်လို့ ပါလို့ သားကို ဘယ်လို ဖြောင့်ချက်ပေး ဖြေရှင်းရမလဲ။ သားက ဖြောင့်မတ်တည်ကြည် ခန့်ညားသော သူ့အဖေကို အရမ်းကို လေးစား ကြည်ညို ယုံကြည်နေခဲ့တာ။

မအေဖြစ်သူက ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့် အများ ရဲ့ အထင်သေးခံပြီး နှင်ထုတ် ခံလိုက်ရချိန်မှာ သူ့အဖေက ဒီလိုပါလို့ သိသွားလျှင် ဘယ်လောက်များ ရင်နာရှက်ရွံ့ ကြောက်လန့်သွားလိုက်မလဲ။ သွားလေသူကို အပြစ်ပုံချတာ မျိုးလည်း မလုပ်ချင်တော့ပါ။

သားမျက်နှာ မဝံ့မရဲလေးကြည့်ကာ -

"မေမေ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်လုံပေမယ့် အများက အပြစ်ကျူးလွန်တဲ့ သူကို ကြည့်နေ ပြောနေကြပြီး၊ ကျင့်ဖယ်ခံရတာ မေမေ ဝမ်းမနည်း တော့ပါဘူးသား၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့ သားနားလည်လာပါစေလို့ တော့ မေမေ ဆုတောင်းပါတယ်၊ မေမေ့ဘက်က ရပ်တည်ပေးမယ့်သူ ဆိုလို့ သားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ"

"အစကတည်းက အပြစ်မကျူးလွန်မိအောင် နေရမှာ မေမေရယ်"

ရင်ထဲ မကောင်းစွာ ဆို့နှင့်စွာ ညည်းညူလိုက်မိသည် ။ ကိုယ့်အပေါ် ကြင်နာနွေးထွေးခဲ့သည့် မိခင်တစ်ယောက်မို့ သူများ တွေလို ပစ်ပစ်ခါခါ မလုပ်ရက်ပေ။

သူတကယ်ကို နိုင်ငံခြားမှာ ရှိနေစဉ်အတွင်း မေမေ ဘယ်လိုနေ၊ ဘယ်လို စားသောက်နေရသလဲ သတိရလို့ ဝင်လာခဲ့ခြင်းပင်။ နောက်ထပ် တမ်းတမ်းတတ သတိရမိသူ တစ်ယောက်လည်း ရှိသေးသည် ။

ငွေစင်သွန်း။

တစ်ကျောင်းတည်း အတူတက်ကြသည့် ငယ်သူငယ်ချင်းလို့ ပြောနိုင်သလို သူများ တွေထက် ခင်မင်မှုပိုလျက် သံယောဇဉ်လည်း ကြီးကြသည်။ ကော်ပတ်ရပ်လေးလို ဖြူဖြူဖွေးဖွေး အသားအရောင်လှသော ငွေစင်သွန်းက ရိုးသားပွင့်လင်း ဖြူစင်သူလေးပင်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်တွေ မရိုးသားခဲ့တာ ရှစ်တန်းနှစ်ကတည်းက၊ ပြောရရင်တော့ ဆယ်တန်းအောင်လို့ နိုင်ငံခြား ထွက်လာခဲ့သည့်တိုင် အောင် ဖွင့်မပြောရသေးပေ။

ကိုယ့်အိမ်ရဲ့ ပဋိပက္ခတွေကြောင့် ဒီကိစ္စကို အရေးတယူ အလေးအနက် အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်မှာ ပါ။ အခုတော့ ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ နင့်နင့်သီးသီးကို သတိရနေခဲ့တာ။

ငါနင့်ဆီကို ရောက်အောင် လာခဲ့မှာ ပါ ငွေစင်သွန်း။

*

အခန်း (၃)

အိမ်ရှေ့မှာ တက္ကစီကားလေး ထိုးရပ်လာတော့ ဘယ်သူဖြစ်မလဲဟု မျက်ခုံးတွန့်ချိုးကာ စူးစမ်း စပ်စုလို၍ လှမ်းရှိုးလိုက်သည်။ ဖုန်းသက်ပိုင် ဆိုလျှင်တော့ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် လာတတ်တာ မဟုတ်လား။

"သမီး ငွေစင်၊ အိမ်ရှေ့မှာ ကားသံကြားတယ်၊ ဘယ်သူလဲ ထွက်ကြည့်ပါဦး"

"သမီးလည်း ကြည့်နေတာပဲ မေမေ၊ နက်(ခံ)တိုင်နဲ့ ကုတ်နဲ့ နိုင်ငံခြားသားလား မသိဘူး"

"ပြောတော့မယ် ပေါက်တီးပေါက်ရှာ၊ မေမေတို့ မှာ ဘယ်က နိုင်ငံခြားသား အဆက်အသွယ် ရှိမှာ လဲ၊ ဟော အိမ်ထဲတောင် ဝင်လာပြီ၊ သမီး အဖေမိတ်ဆွေများ ဖြစ်နေမလား၊ မေးစမ်း ကြည့်စမ်းပါဦး"

"

အမေပြောမှ ထိုင်ရာမှ ထကာ အိမ်ဝင်ပေါက် လှေကားကနေ ကြည့်မိ၏။ တကယ်ဆို အရပ်အမောင်းက မြင့်မားပြီး အသားအရေက ဝင်းစိုနေသည်။ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံက စတိုင်ကျ ကြည့်ကောင်းလျက်။ ထူတန်းသော မျက်ခုံး၊ စူးရှ ညှို့ရီနေသည့် မျက်ဝန်းများက သူမနှင့် ရင်းနှီးဖူးသလိုလို။

"ငွေစင်"

"ဟယ် နင် နင် နေ့သစ်"

နှစ်ထပ်လောက် လိုသေးသော လှေကားပေါ်က ခုန်ဆင်းလျက် ငွေစင်သွန်း တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။ သွယ်တန်းဖြူဖွေးနေသည့် သွားလေးတွေပေါ်အောင် ကွေးညွတ်စွာ ပြုံးလိုက်တာတွေကြောင့် သူမ မှတ်မိသွားခဲ့တာ။

"နေ့သစ်"

"အေး၊ ငါပါဟ၊ နင်ကလည်း သရဲတစ္ဆေကို တွေ့တာ ကျနေတာပဲ၊ ပြူးပြန်နေလိုက်တာ"

"သေရာက ထလာတာလားလို့ ပေါ့ဟဲ့၊ နင် ဘယ်အချိန်တုန်းက နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်တာလဲ"

"အခုပဲ"

"ဟင် နင် ငါ့ဆီကို အရင်ဆုံး လာတာပေါ့၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဟယ်"

"သမီး ဘာတွေ ဝမ်းသာနေတာလဲ၊ ဧည့်သည် ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်လေ"

"ဟုတ်ပါရဲ့ မေ့နေလိုက်တာ၊ လာ နေ့သစ်"

မေမေ သတိပေးမှ နေ့သစ်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်ဖို့ သတိရသည်။ ဆက်တီခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး နေ့သစ်က တစ်အိမ်လုံးကို ဝေဝဲကြည့်နေသည်။

"နင် ဒီအိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ"

"နင်တို့ အရင်နေခဲ့တဲ့ နေရာကို သွားမေးတာဟ၊ ဒီဘက်ကို ပြောင်းသွားတယ်ဆိုလို့"

"ဪ အေး၊ ဖေဖေ ဆုံးသွားတော့ အဲဒီအိမ်ကို ရောင်းပြီး ဒီကို ပြော

င်းလာကြတာ"

"ဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ဖြစ်မယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က မြန်မာပြည်ပြန်တဲ့ လူကြုနဲ့ သတင်း စုံစမ်းခိုင်းတော့ နင်တို့ မရှိတော့ဘူး၊ မသိတဲ့ လူတွေမို့ ဘာမှ မပြောခဲ့တာတဲ့ ၊ ဪ အန်တီ နေကောင်းတယ်နော်"

"အေး နေ့သစ်နော်၊ မင်းက အရမ်းထွားပြီး ခန့်လာတော့ အန်တီ မမှတ်မိဘူး ဖြစ်နေတာ၊ မင်းထွက်သွားတာ နှစ်တွေ ကြာပေါ့ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ခုနစ်နှစ် ရှိပါပြီ အန်တီ၊ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ကတည်းက ထွက်သွားတာ"

"အင်း မှတ်မိတာပေါ့၊ သမီးနဲ့ အတူ စာလာကျက်တာလေ၊ တစ်ခါတလေ ဖုန်းသက်ပိုင်ပါ ပါလာတတ်တာပဲ၊ အဲဒီတုန်းက ဖုန်းသက်ပိုင်က အန်တီတို့ ကို သိပ်မရင်းနှီးသလိုဘဲ၊ အခုမှ "

"မေမေ နေ့သစ်အတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးပါလား၊ သမီးကသူ့ဆီက နိုင်ငံခြားပြန် လက်ဆောင်တောင်းချင်လို့ "

ငွေစင်သွန်း ဘာကြောင့် သိသိသာသာ စကားလမ်းကြောင်းလွှဲလိုက်တာလဲ မသိပါ။ ငွေစင်သွန်း အမေက ချက်ချင်းပင် ထသွားပြီး ငွေစင်သွန်းက သူ့ဘက်ခုံမှာ ပြောင်းထိုင်သည် ။ မျက်လုံးများ ဟိုအရင်ကလို ပြူးဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် ရိုးသားနေဆဲပင်။

"နေ့သစ် နင် ချောလာတယ်"

"နင်ရောပဲ၊ အရင်က ဖြူဖြူဖပ်ဖပ် ကြွက်စုတ်လေးနဲ့ တူတယ်၊ အခု မိန်းကလေးလို့ မြင်ရလောက်အောင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လှလာသလိုပဲ"

"ဟဲ့ အိမ်မှာ ရှိတာပဲ ဧည့်ခံနိုင်မှာ နော်၊ မြှောက်မနေနဲ့ "

"တကယ်ပြောတာပါ။ ဟိုမှာ အိပ်မက်မက်တုန်းက အိပ်မက်ထဲမှာ နင် ဒီလောက် မလှသေးဘူးဟာ။ ကဲ ပြောပါဦး၊ နင်ဘာတွေလုပ်နေလဲ၊ နင့် အဖေ ဆုံးသွားပေမယ့် ကျောင်းပြီးအောင်တော့ တက်လိုက်ရသေးတယ် မဟုတ်လား။"

"အင်း၊ ဂျာနယ်တိုက်တစ်ခုမှာ သတင်းထောက် လုပ်နေတယ်၊ ငါ့ဝင် ငွေလေးနဲ့ ပဲ သားအမိ နှစ်ယောက်လောက်ငအောင် စားနေရတာပေါ့၊ နင်ရော ငွေတော်တော်များများ စုမိခဲ့တယ် မဟုတ်လား။"

"ဒီခိုင်းပညာနဲ့ ဟိုမှာ ပညာသင်ခဲ့တာဆိုတော့ ရုံးခန်းဖွင့်ပြီး လုပ်ကြည့်ဖို့ အတွက် အရင်းအနှီး နည်းနည်းပါးပါး စုဆောင်းမိရုံပါပဲ။"

"အဲဒါလည်း သူဌေးပေါ့ဟာ၊ နင်တို့ ညီအစ်ကိုတွေများ တကယ်ဘာ လုပ်လုပ် ကံကောင်းနေကြတာပဲ၊ နင် ငါ့ကို ဟိုကနေ တကယ် သတိရတယ်ပေါ့။"

နေ့သစ်ဦး နှုတ်ခမ်းလေး ကွေးညွတ်သွားအောင် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ငွေစင်သွန်းက ကျေနပ်သွားသလိုဖြင့် ...

"ဒါဆို ငါ့အတွက် လက်ဆောင်တွေ ပါမှာ ပေါ့။"

"ဟင့်အင်း။"

"ဟယ် သတိရတယ် ပြောပြီး ဘာလက်ဆောင်မှ လည်း မပါဘူး။"

"ငါဘာပစ္စည်းကိုမှ တကူးတက သယ်၊ မလာခဲ့တာ၊ ဟိုမှာ လည်း ဒီမှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ ရှိတာလေ၊ နောက်နေ့မှ ဘယ်ကုန်တိုက်ကဖြစ်ဖြစ် နင်လိုချင်တာ ငါလိုက်ဝယ်ပေးပါမယ်။"

"ဝယ်ပေးလိုက်ပါကွယ်၊ သူက သူများ ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ဆို သေးသေးကြီးကြီး အရမ်း တန်ဖိုးထားပြီး သိမ်းထားချင်တယ်။"

ငွေစင်သွန်းအမေက ကော်ဖီခွက်လေး သူ့ရှေ့ချပြီး ဝင်ပြောပြန်သည်။
"အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတာတော့ မဟုတ်ဘဲ ဟိုအရင်ကတည်းက စာ
ကျက်သည့်အနားမှာ စားစရာတွေ ယူလာပေးပြီး စကားတွေ ထိုင်ပြော
နေကျပါ။"

"နင် နောက်တစ်ပတ်ဆန်းဒေး အလုပ်ပိတ်တယ် မဟုတ်လား၊ အန်
တို့အတွက်ပါ ငါဝယ်ပေးပါ့မယ်၊ နာရီချိန်း လိုက်လေ"

"အဲဒီနေ့က အလုပ်ပိတ်ပေမယ့် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ အတွက် အချိန်ပို
ဆင်းရသေးတယ်ဟ၊ နေ့လယ် နှစ်နာရီလောက် ငါတို့ ရုံးကို လာခဲ့လေ၊
ငါလိပ်စာ ပေးလိုက်မယ်"

"အင်း၊ အဲဒါ အဆင်ပြေတာပေါ့၊ နှစ်နာရီနော်၊ ငါလာခဲ့ပါ့မယ်"

"အေး၊ ငါမျှော်နေမယ်"

"သမီး အဲဒီနေ့က"

မေမေ ဘာပြောချင်သည် ဆိုတာ သိနေသည် မို့ ငွေစင်သွန်း လက်
ကုတ်၍ တားလိုက်ရသည် ။ ဒီအချိန်မှာ နေ့သစ်ကို ဘာမှ မသိစေချင်
သေးပါ။

နေ့သစ် ရောက်လာတာ ရင်ထဲ ဘယ်လိုပျော်မှန်း မသိပေ။ ဟိုအရင်
ကျောင်းတက်ခဲ့ကြစဉ်က တခြားအပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်း မထားဘဲ
နှစ်ယောက်သား တတွဲတွဲ ရှိနေခဲ့ကြသည် ။

တစ်ယောက်ယောက် ကျောင်းနောက်ကျလျှင် ကျန်တစ်ယောက် စ
ည်းဖောက်ပြီး အတန်း တက်လိုက်တာမျိုးမရှိဘဲ ကျောင်းပျက်လိုက်တာ
ပဲ ဖြစ်သည် ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကာအကွယ်တွေပေးရင်း
ဘယ်သူ့ အစော်ကား အနိုင်ကျင့်တာမှ မခံခဲ့ကြပေ။

ထိုအချိန်တွေက ဖုန်းသက်ပိုင်ဆိုတာ သူမတို့ ကို အရေးတယူ ဆက် ဆံခဲ့တာပင် မဟုတ်။ ဆရာဝန် ဖြစ်ဖို့ အတွက် စာတွေကိုပဲ အသည်းအ သန် ကြိုးစားနေခဲ့တာ။ အခုမှ -

"နွေသစ် နင့်အဘွားရော ကျန်းမာရေး ကောင်းတယ် မဟုတ်လား"

"ဟင် ဪ ငါအိမ်မရောက်သေးတော့ ဘယ်လိုနေလဲ ငါမသိသေး ဘူး"

အကြောင်းအရာပြောင်းကာ မေးခွန်းထုတ်လာတာမို့ ကြောင်တောင် တောင် ဖြစ်ကာ ဖြေလိုက်ရ၏။

ငွေစင်သွန်း ဘာတွေ ဖြစ်နေမှန်း မသိပေ။

"အိမ်မရောက်သေးဘူးဆိုတော့ လေယာဉ်ကွင်းကနေ တန်းလာတာ လား၊ နင့်အိတ်တွေရော"

"တက္ကစီ ကားပေါ်မှာ လေ၊ ငါနင့်ဆီကို ခဏ ဝင်လာတာ၊ မေမေ့ဆီ လည်း ဝင်ခဲ့တယ်"

"ဟင် နင့်အမေနဲ့ ပတ်သက်တာ နင့်အဘွားက မကြိုက်ဘူး မဟုတ် လား"

"အဲဒါကြောင့် အဘွားဆီ မရောက်ခင် ဝင်ခဲ့တာပေါ့"

"နွေသစ်၊ နင် အကြာကြီးကို ပျောက်သွားတာနော်၊ ဒီ အချိန်ကာလ အတောအတွင်းမှာ ဘာတွေ ဘယ်လို ပြောင်းလဲသွားလဲ နင်သိလား"

"နိုင်ငံတော်ကြီးကတော့ တော်တော် တိုးတက်လာတာပဲနော်၊ ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုမှ မျှော်မှန်းမထားဘူး"

"မင်းနှယ်ကွယ် နိုင်ငံရေးအကြောင်း လာပြောနေတယ်၊ ဝါသနာပါ

တယ် ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား"

"ဝါသနာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနိုင်ငံသား ဖြစ်တဲ့ အတွက် မျိုးချစ်စိတ်တော့ ရှိတာပေါ့၊ အဓိကက ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူတွေ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရင် ပိုပြီးမြန်မြန် အောင်မြင်မယ်လို့ ထင်တယ်၊ စည်းကမ်းပေါ့၊ ကွမ်းတံတွေ မထွေးနဲ့၊ လမ်းမှာ အမှိုက်မပစ်နဲ့၊ မျဉ်းကြားကကူးဆိုပြီး ဒီလို အသေးအမွှားကအစ အသိပညာကို တာဝန်ကြီးတစ်ခုလို ပြောနေရတာကိုက မဟုတ်တာ၊ ပြောချင်တာပြော၊ စည်းကမ်းထုတ်ချင်တာထုတ်၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်မယ်၊ ဒီလောက်လေးနဲ့ ဘာဖြစ်သွားမှာ မို့လို့ လဲဆိုတဲ့ အတွေးက နိုင်ငံကြီးသား မပီသတာတဲ့ "

"ပြောတော့မယ် နေ့သစ်က"

"ဟုတ်တယ် ဟိုမှာ အင်တာနက်ကနေ ကြည့်တာ၊ နယ်စပ်မှာ စစ်ပွဲတွေ ဖြစ်နေတယ် ဘာကြောင့် ဖြစ်တာလဲ၊ စစ်ပွဲတွေ ရပ်ပါလို့ ပြည်သူတွေ ဘာလို့ တောင်းဆိုနေရတာလဲ၊ ဘာကြောင့် မရပ်ကြတာလဲ၊ ပြည်သူကို ချစ်တယ်၊ ပြည်သူအတွက်ဆိုပြီး ပြည်သူတွေ ဒုက္ခရောက်အောင် ဘာလို့ လုပ်နေကြတာလဲ၊ အဲဒီ ဒုက္ခရောက်တဲ့ သူတွေကို မကြည့်ရက်တဲ့ သူတွေက၊ ရန်ပုံငွေရှာပြီး အပင်ပန်းခံပြီး ကူညီနေရတယ်၊ အဲဒီတော့ သူတို့ ကို ထောက်ပံ့နေရတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တွေ ရန်ပုံငွေ ရှာဖို့ အချိန်နဲ့ လုပ်အားပေးနေရတဲ့ အနုပညာရှင်တွေ၊ ဖြေရှင်းညှိနှိုင်း ဆွေးနွေးနေရတဲ့ အဖွဲ့အစည်း တာဝန်ရှိသူတွေ၊ နိုင်ငံတော်အကျိုးလုပ်ဖို့ ဘယ်လောက်တောင် နှောင့်နှေးလဲ"

"မင်းမှ အပြောကောင်းတယ်ကွယ်၊ သူတို့ ဘာသာ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေတာ တို့ နဲ့ ဘာဆိုလဲ၊ တို့ တော့ ကိုယ့်ဘဝ ဘယ်လိုရပ်တည်ရမလဲဆိုတာပဲ တွေးတယ်၊ နိုင်ငံရေးကို နိုင်ငံရေး သမားပဲ လုပ်လိမ့်မပေါ့"

"

"ကဲပါ အဲဒါတွေ ပြောမနေကြနဲ့ ၊ နေ့သစ် နှင် ထမင်းစားသွားပါလား၊ နှင် အရင်တုန်းက လက်ဖက်ထမင်း ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ အခုရော"

"ကြိုက်တယ်၊ နှင် အရင်တုန်းက နယ်ကျွေးခဲ့တာကို အမြဲ အမှတ်ရနေတာ၊ မေမေ့ဆီက ဘာမှ မစားခဲ့တော့ ဗိုက်ဆာနေပြီဟ"

"အဟင်း ကောင်စုတ်၊ လာခဲ့ မီးဖိုချောင်ထဲကို"

ငွေစင်သွန်း ပျာပျာသလဲ အရေးတယူ လုပ်နေတာကို ဒေါ်မေသော် မျက်မှောင် ကြုတ်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတွေ ချနေမိသည် ။

ဘာကြောင့် နေ့သစ် ပြန်ရောက်လာတာလဲ။

*

အခန်း (၄)

ဒီအိမ်ထဲကို ခြေချဖို့ ဘာကြောင့် တွန့်ဆုတ်တွေဝေနေမိမှန်း မသိပေ

။

စိတ်ကို အကျဉ်းချခံရမှာ စိုးလို့ လား။

ပဋိပက္ခအသံတွေ ကြားရမှာ စိုးလို့ လား။

မိဘတွေက အပြစ်မကင်းခဲ့တာမို့ ဖုန်းသက်ပိုင်တို့ မိသားစုကို ရင်ဆိုင်ရမှာ လည်း မဝံ့မရဲပင်။

"မြေး မြေးကြီး နေ့သစ်"

သူ့ကို မြင်သွားသော အဘွားက ဝမ်းသာအားရ ဖက်တွယ်လာသည်

။

"အဘွား"

သူလည်း ပြန်လည် ဖက်တွယ်ကာ မျက်ရည်ဝဲမိ၏။ သူများ တွေထက် သူ့ကို အဘွား အချစ်ပိုမှန်း သူသိပါသည် ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖုန်းသက်ပိုင်ထက်တောင် ဦးစားပေးခံခဲ့ရတာ။

"မြေးရယ်၊ မြေးကြီးက ချောလာလိုက်တာ၊ မြေးက အဘွားကိုမလွမ်းလို့ အဘွားဆီ အရင်မလာတာလား၊ အဘွားက"

"မဟုတ်ပါဘူး အဘွားရယ်၊ သားကအဘွားဆီရောက်ရင် ဘယ်မှ သိ

ပ်သွားချင်တော့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ ကိစ္စတွေကလည်း ရှုပ်
လာမှာ ဆိုတော့ "

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွယ် မြေး ဒီလိုပြောတာ ဝမ်းသာပေမယ့် အဘွား
က မြေးကို အရင်ဆုံး မြင်ချင် တွေ့ချင်တာပေါ့၊ အခု အဘွား တကယ် စိ
တ်မကောင်းဘူး မြေး၊ မအေက အဘွားထက် သွေးနီးသလား၊ သံယောဇ
ဉ် ပိုကြီးသလားလို့ "

"အဘွား လာပါ၊ ခုံမှာ ထိုင်ပြီး ပြောပါ"

သူပြန်ရောက်တာ အဘွား ဘယ်သူ သတင်းပေးလိုက်လဲဟု တွေးနေ
ချိန်မရဘဲ အဘွားကို ဆိုဖာခုံဆီ ဖက်တွယ်၍ ခေါ်လာခဲ့ရသည် ။ ရိပ်ခနဲ
မြင်လိုက်ရသော ဖုန်းသက်ပိုင်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
သည် ။

"မင်းကတော့ တကယ့်ကို အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတာဘဲ၊ မင်းကို
အမြဲသတိရပြီး လွမ်းနေတဲ့ အဘွားဆီကို ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မပေး
ဘဲ အရင်လာသင့်တယ်၊ အဘွားမှာ တော့ မင်း မလာလို့
သွေးတောင်တိုးတယ်"

"ငါလည်း လာမလို့ ပါကွာ၊ နိုင်ငံခြားက လူကြုံပါဆယ် ပါလာတာ
တွေ ပို့ရင်းနဲ့ မို့ ဝင်လိုက်တာ၊ ပြီးတော့ ကိုအောင်မင်းဆိုတဲ့ လူကြီးနဲ့ လ
က်ထပ်ဖြစ် မထပ်ဖြစ်လည်း သေချာ သိချင်လို့ "

"အဲဒီကိစ္စအတွက် မြေး ဘာစုံစမ်းစရာလိုလို့ လဲ၊ လက်ထပ်ပြီး တစ်
အိမ်တည်း အတူနေတာ မဟုတ်လည်း သားအဖေက လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်
ကျော်က၊ သေသွားခဲ့ပြီလေ၊ အဘွားသားကို အဘွား ဆုံးရှုံးပြီးပြီ၊ သူ အ
ခုမှ ဆင်ခြင်လိုက်တော့ရော မြေးအဖေက အသက်ပြန်ရှင်လာဦးမှာ
လား၊ ဘာတွေက ပြောင်းလဲလာမှာ လဲ ပြောစမ်းပါဦး မြေး"

အဘွားပြောတာ မှန်နေတာမို့ နေ့သစ် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ပေ။ မေမေ့ရဲ့ အမှားကြောင့် သားတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးရတာ အဘွား နာကြည်းနေပေမပေါ့။ ဖုန်းသက်ပိုင်က နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် မဲ့လိုက်ပြီး...

"အဘွားက သူ့အမေကို အဲလိုပြောလို့ နေ့သစ်က အဘွားကို မုန်းနေပါဦးမယ်"

"ငါကဘာလို့ အဘွားကို မုန်းရမှာ လဲ သက်ပိုင်ရာ၊ မေမေ့အပြစ်အတွက် အဘွားမှာ မုန်းခွင့်ရှိပါတယ် အဘွား နေကောင်းတယ် မဟုတ်လားဟင်"

"အင်း ကောင်းပါတယ်၊ မြေး အဲလိုလေး မေးတတ်တာကို အဘွားက သတိရနေတာ၊ ကဲပါ မြေးရောက်လာတဲ့ နေ့မှာ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ မပြောချင်တော့ပါဘူး၊ မြေးလာ ထမင်းစားရအောင်"

"သား စားခဲ့ပြီ အဘွား"

"ဘာ၊ မြေးအမေဆီက ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်လာခဲ့တာပေါ့"

"မဟုတ်ပါဘူး အဘွားရယ်၊ သူငယ်ချင်းက သားကြိုက်တဲ့ လက်ဖက်ထမင်းသုပ် ကျွေးလိုက်လို့ ပါ"

"နေ့သစ် မင်း ငွေစင်"

အဘွားမျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဖုန်းသက်ပိုင် စကားတိုးလိုးတန်းလန်းဖြင့် ရပ်သွား၏။ အဘွားက ဘာမှန်းနားမလည်လိုက်သလို ထရပ်လိုက်ချိန်မှာ ဖုန်းသက်ပိုင်က နေ့သစ် လက်ကို ဆွဲထားသည်။

"အဘွား သားတို့ ပြီးမှ လာခဲ့မယ်၊ နေ့သစ်ကို အတွေ့အကြုံလေး န"

ညဉ်းနညဉ်းမေးချင်လို့ "

"အောင်မယ်လေး၊ ညအိပ်ရာဝင်မှ မေးတော့တာဖြစ်လို့ လဲ၊ အခန်းချင်းကပ်လျက် အိပ်ကြမယ့်ဟာကို"

"ပူပူနွေးနွေး စပ်စုရတာ ပိုကောင်းတာပေါ့ အဘွားရဲ့ "

"အေးပါ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုကတော့ တွေ့လိုက်တာနဲ့ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့တော့မယ် မဟုတ်လား၊ ပြောကြ ပြောကြ၊ ခင်မေကို ထမင်းပွဲ ပြင်ခိုင်းလိုက်မယ်"

ထမင်းစားခန်းထဲ အဘွားဝင်သွားချိန်မှာ နေ့သစ်လက်ကို ဖုန်းသက် ပိုင် ပြန်ဆွဲ၍ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည် ။

"ငွေစင်သွန်းနဲ့ တွေ့ခဲ့လား နေ့သစ်"

"အေးလေ၊ သူ့အိမ်မှာ ထမင်းဝင်စားခဲ့တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ နိုင်ငံခြား က အတွေ့အကြုံများ မေးမလား မှတ်တယ်"

"ဟို မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဘွားဆီကိုတော့ တန်းမလာဘဲ အမေဆီကို ဝင်တယ်၊ ငွေစင်သွန်းဆီကို ဝင်တယ်၊ ဘယ် သူတွေက မင်းစိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာလဲ"

"ဘယ်သူတွေက စိတ်ထဲမှာ ရှိနေလို့ အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ မေမေ့ကိုတော့ ခုနက ငါပြောသလိုပဲ၊ ငွေစင်သွန်းက တော့ မတွေ့ရတာ အရမ်းကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ ငါ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ၊ သူ့ဆီ ကို တစ်ခါမှ အဆက်အသွယ် မလုပ်မိလို့ ဝင်ခဲ့တာ၊ မင်းက"

"သိချင်လို့ မေးတာပါ၊ အဘွားမေတ္တာကို အလေးအနက် မထားဘဲ"

"တလွဲတွေးပြီး အဘွား စိတ်မကောင်းအောင် ဟိုလို ဒီလိုတွေ ထင်

ယောင်ထင်မှား မပြောပါနဲ့ ၊ အဘွား ငါ့ကို ချစ်သလောက် ငါလည်း အဘွားကို ချစ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မေမေနဲ့ လိုက်မသွားဘဲ ငါကျန်ခဲ့တာ "

"မင်းအမေက သူ့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်လို့ မင်းကို ခေါ်မသွားတာပါ၊ ငါ့အထင်တော့ အခုအချိန်မှာ ဦးအောင်မင်းနဲ့ အတိအလင်း ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် မဟုတ်တောင် တိတ်တိတ်ပုန်း တွဲနေတယ်လို့ "

"သက်ပိုင်"

သားတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဒီလိုမျိုး မပြောသင့်ဘူးလို့ သက်ပိုင် တွေးမိပုံမပေါ်။ တမင်တကာ သိစေချင်နေတာ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုလူမျိုးရဲ့ သားဆိုတာ သတိပေးချင်နေတာ များ လား။

"ငါပြောတာ ဘာမှားလို့ လဲ၊ လေးလေးက ဒီစိတ်နဲ့ သေသွားတာ အခုမှ နောင်တရပြီး ဆင်ခြင်နေလိုက်တာလည်း ဖြစ်မှာ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပြင်ဆင်ချိန် မရတော့ဘူးလေ၊ အဘွား ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်လိုက်တာ မမှားဘူး"

"ဘာခံစားခွင့်မှ မပေးလိုက်တာ အဘွားမှားတယ်လို့ ငါတစ်ခါမှ တွေးခဲ့ဘူး၊ မေမေ အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲနဲ့ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခံရတာလို့ ပဲ ငါတွေးတယ်"

"ဟိုကလည်း မင်းကို သားလိမ္မာတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး လို့ တွေးနေမှာ ပေါ့"

"ဘာ ငါကဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"တကယ်ဆို အခုလို အချိန်မျိုးမှာ မင်းအမေကို နှစ်သိမ့် အားပေးသင့်တာပေါ့၊ မင်းသာ အနားမှာ မားမားမတ်မတ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေမယ်ဆိုရင် အမှားတွေလို ကျူးလွန်ဖြစ်ချင်မှ ကျူးလွန်မိမှာ လေ"

"အဘွား မကြိုက်တာကို ငါကဘာလို့ လုပ်ရမှာ လဲ၊ မိဘမေတ္တာကို အသိအမှတ်ပြုခိုင်းတာ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘွား စိတ်မချမ်းသာအောင် ငါမလုပ်ဘူး"

ဖုန်းသက်ပိုင် မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကာ အသံတိတ်သွား၏။ အဘွား ပိုင်ဆိုင်သမျှတွေ မက်မောလို့ တွယ်ကပ်နေတာ မဟုတ်လားလို့ မေးလိုက်လျှင် နေ့သစ်ဦး ပေါက်ကွဲတော့မှာ သေချာသည် ။

အခုချိန်မှာ သာသာလေးနေလိုက်တာ ကောင်းပါသည် ။ နောက်မှ ဘာမှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိသွားအောင်။

*